

Uutta ja odottamatonta

Marras-joulukuun vaihteessa Spotify julkaisi tilastonsa minusta. Sain kuulla, mitä olin kuunnellut ja kuinka paljon. Huomasin myös sen, että Top 3 -listaus oli myös hyvä kertaus menneestä vuodesta.

Ensimmäisenä eli kuunnelluimpaina biisinä oli Sabatonin *Carolus Rex*. Ei siis se englannin kielinen versio vaan se ruotsiksi laulettu versio. Kuuntelin sitä paljon oikeastaan koko vuoden ajan. Jostain syystä ruotsin kieli alkoi kiehtomaan ja opettelinkin sitä taas vaihteeksi. Lisäksi tarina nuoresta kuninkaasta kiehtoi sen verran paljon, että kerailin sen myötä historiaakin. Jumalakin biisissä mainitaan.

Toiseksi kuunnelluin kappale oli *Doris*. Tämäkään ei ollut se J. Karjalaisen versio vaan Olavi Uusivirran cover. Laulu esitettiin livestriimissä, koska koronan takia keikat olivat muuttuneet tällaiseen muotoon. Löysin sen kuitenkin vähän myöhemmin kuunnelllessani Uusivirran kuunnelluimpia lauluja. Minuun vetosi laulun hivenen muuttunut rytm. Ei siis tarvittu paljoakaan, että hyvästä kappaleesta tuli erinomainen.

Kolmanneksi listalle nousi *Ain't talking bout love*. Syksyllä Eddie Van Halen kuoli ja kaivoin esille vanhan Van Halen cd:n. Kuuntelin sitä ja löysin tämän biisin uudestaan. Pelkkä cd:n kuuntelu ei riittänyt vaan lisäsin sen Spotify-listalleni. Jos olisin löytänyt Van Halenin jo alkuvuonna, olisi tämä biisi noussut vielä korkeammallekin.

On siis ollut tapahtumarikas vuosi. Tapahtumat ovat johtaneet toiseen ja ilman näitä tapahtumaketjuja olisi oma Spotify-listaus ollut varmasti jotain muuta. Mielenkiinnolla odotan jo, mitä ensi vuosi tuo tullessaan. Ajattelen, että tunteissa on jotain samaa, kuin niillä paimenilla oli heidän kuullessaan ilosanoman Jeesuksen syntymästä.

Teemu Kallio

Oven takana

”Lämpimän leivän majatalo” luki kyltissä talon seinässä joulukuun alussa Pappilan rannassa adventin valopolulla. Lähemmäksi ovea päästyäni kuulin talosta itämaista musiikkia ja puheen sorinaa kuin kutsuna avata ovi. Mutta ovesa olikin kyltti, joka sammutti aikenei liittyä majatalon väen joukkoon. Kylttiin oli vain maalattu sana: täynnä. Sisään ei sitten enää mahtunut yhtäkään ihmistä ja kukaan ei edes tullut avaamaan koputukseni jälkeen ja kuuntelemaan selityksiäni: ”Että jos kuitenkin vielä jokunen tai edes yksi kulkija voisi tulla mukaan”.

Seisoskelu majatalon suljetun oven takana Pappilan valopolulla oli itselteni erityisen merkittävä hetki. Tuossa iltahämärässä kokemus oli kuin olisin ollut näkemässä ensimmäisen joulun tilannetta, kun Joosefille ja Marialle ei löytänyt paikkaa majatalosta. - Millaisilla sanoilla tai eleillä heille mahdettiin aikoinaan ilmoittaa se, ettei enää yhtään ihmistä mahdu yöpymään majoitustiloihin?

Tämän vuoden syyskauden päätös on erilainen kuin koskaan aiemmin, kun seuriksen puurojuhlaa vietetään netissä ja jouluaaton iltaysin kirkonmenot muuttuvat johonkin nettihartauteen.

Ajattelen, että tänä vuonna valmistaudumme jouluun ehkä jotenkin samalla tavalla kuin pyhä perhe ensimmäisen joulun aikaan. Kun Maria ja Joosef etsivät Betlehemissä yöpymispaikkaa aavistellen vastasyntyvää lastaan tulevaksi, saivat he keika myös, miten kaikki on suljettu: Majatalot täynnä, tilaa ei ole. – Aivan kuin tämä meidän erilaisen ajan joulu: kaikki peruttu tai siirretty. Mikään ennalta suunniteltu tai haaveiltu ei voikaan toteutua: Täynnä, pysy kotona.

Ehkä ensi vuonna kaikki on toisin ja ovet auki, jolloin kulkijoille on tilaa. Myös jouluna...

Taru Lossi

Pysähtyminen

Siinä oli ollut vähän kiireinen viikko alla, ja ajattelin, että kävelen kotiin vähän pidempää reittiä. Saisivat ajatuksetkin aikaa vähän järjestäytyä uudelleen. Poikkesin siis tieltä metsään sille polulle, jota toisinaan olen aiemminkin kävellyt.

Aurinko oli juuri laskemassa, kun kuljin pellon reunaan, sitä samaa polkua, jota ennenkin. Vaan tällä kertaa näin pellon laidassa jotain, mitä en ollut aiemmin nähnyt. Talon.

Ihmettelin, miten en ollut nähnyt taloa aiemmin tältä polulta, kyseessä oli kuitenkin kymmeniä metrejä korkea kerrostalo. Laskeva aurinko oli värittänyt talon seinän niin kauniiksi, että huomasin miettiväni, tietävätköhän nuo ihmiset asuvansa tuollaisessa paikassa. Pysähdyin oikein katsomaan (mikä on poikkeuksellista, yleensä en perusta maisemista).

Katselin siis pellon yli, auringon maalaamaa talon seinää. Pian näin muutakin. Keskellä peltoa, aivan paikallaan, seisoi kauris. Ja toinen. Neljä kaurista, keskellä peltoa. Enkä ollut nähnyt niitäkään. Katselivat minua, eivät ehkä niin ihmeissään, kuin minä heitä. Katselin aikani, ja toteusin, ettei tämä kuva minusta parane. Lähdin pois. Miksen ottanut kuvaa? Olisi käännyttävä takaisin.

Kauriit eivät olleet lähteneet, talokin oli vielä paikallaan. Samanlainen maisema siis, kuin äskenkin. Mutta eihän valokuva kertoisi tästä hetkestä mitään. Pilaisi vain hyvän tarinan. Painoin siis kuvan mieleeni, siellä se säilyisi niin pitkään, kuin tarpeen olisi.

Matkalla kotiin mietin, että näin sitä vain paremmin näkee, kun hetkeksi pysähtyy.

Ossi Hakala

Odottamisen taito

Odottaminen on yksi niitä perustaitoja, joita opetellaan koko elämän ajan. Odota hetki.

Odota kesää, lomaa, vuoroa, paikkaa, keikkaa, riparia, uutta vuotta, seuraavaa matkaa, parempaa päivää. Tänä vuonna, jos koska on odottaminen muuttunut jokaisen päivän perusvireeksi. Toiveikkudeksi ja aina välillä sellaiseksi lannistavaksikin tunteeksikin, kun se-mitä-ei-nyt-jaksa-enää-mainita jyllää kuitenkin.

Kärsivällisyyttä kutsutaan usein hyveeksi. Ehkä maltti tekee ihmisestä viisaamman ja jollain tavalla kehoillisemman. Mutta en aina jaksa uskoa, ettei Jumalalla olisi jotain toistakin tapaa ohjata ja opastaa meitä.

Maria odotti lasta ja varmasti jollain tavalla valmistautui tulevaan van-

hemmuuteen. Silti joulu yllätti. Enkelin ennakkovaroituksesta huolimatta lapsi osoittautui joksikin aivan muuksi, kuin tavalliseksi vastasyntyneeksi. Ihmiset odottivat pelastajaa ja kuningasta. Olivat odottaneet jo pitkään, kuulleet profeettojen ennustuksia. Eivätkä kuitenkaan osanneet valmistautua siihen minkälainen kuningas köllöttelee aasin ja muiden eläinten keskellä Betlehemin taivaan alla. Enkä varmaan olisi sen valmiimpi tai varustellumpi, vaikka joulunkertomus ja sitä seuranneet tapahtumat tuttuja ovatkin.

Tänä vuonna yksi noista kertomuksen merkeistä tulee näkyväksi myös meille. Yle uutisoi alkukuusta Saturnuksen ja Jupiterin osuvat radoillaan kohdakkain. Ne muodostavat taivaalle valoilmion, suuren tähden. Edellisen kerran sama tapaus osui tähtikarttoihin vuonna 1226. ja

laskelmien mukaan nämä jättiläiset saattoivat osua aikanaan myös pienen tallin ylle. Jotenkin sopivaa, että tämän kummallisen vuoden jälkeen taivaalla loistaa samainen toivon ja rauhan merkki, joka valaisi ensimmäistä joulua.

”Kuninkaan sanat kuultuaan tietäjät lähtivät matkaan, ja tähti, jonka he olivat nähneet nousevan taivaalle, kulki heidän edellään. Kun tähti tuli sen paikan yläpuolelle, missä lapsi oli, se pysähtyi siihen. Miehet näkivät tähden, ja heidät valtasi suuri ilo. He menivät taloon ja näkivät lapsen ja hänen äitinsä Marian. Silloin he maahan heittäytyen kumarsivat lasta, avasivat arkkunsa ja antoivat hänelle kalliita lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhaa.” Matt.9:9-11

Reetta Mörntinen

Seimen rakentamisen ohje: piirrä, leikkaa, yhdistä, koristele.

